

γεροντόφτιση ἡ, Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὖσ. φτίση.

Ἡ γεροντική φυματίωσις. Συνών. βλ. εἰς λ. γεροντοτή-
τικας.

γεροντοφυτεῖα ἡ, Ἴων. (Κρήν.) Χίος γεροντοφ'τειὰ
Θράκ. (Δημοκράν. Μυριόφ. Σιληβρ.) γιρουντοφυτεῖα
Εὐβ. (Αἰδηψ.) γιρουντοφ'τειὰ Ἰμβρ. Λήμν. Σάμ. γι-
ρ'ντοφυτεῖα Εὐβ. (Αἰδηψ.) γιουντοφ'τειὰ Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὖσ. φυτεῖα.

1) Κυριολ., ἄμπελος παλαιὰ ἀνανεωθείσα διὰ καταβολά-
δων ἢ δι' ἀποκοπῆς τῶν γηραιῶν κορμῶν μέχρι τῆς ρίζης
καὶ ἀναβλαστήσεως νέων κληματίδων ἐκ τῶν ὑπὸ τὴν γῆν
τυφλῶν ὀφθαλμῶν τοῦ φυτοῦ ἐνθ' ἄν.: Πατέρα, τ' ἀμπέλ'
πάλλουσι. Τ' χρόν' νὰ τοὺς κάνουμι γιρ'ντοφυτεῖα Εὐβ.
(Αἰδηψ.) Αὐτὸ τ' ἀβέλ' μας γέρασι πλιά. Θὰ νὰ τοὺς
κόφου κατ' ἀπ' τοὺς κούτσουρου, νὰ ματακινουρῶσ' νὰ
γέβ' γιρουντοφ'τειὰ Σάμ. 2) Μεταφ., γέρον καλλωπιζό-
μενος διὰ νὰ φαίνεται νεώτερος Θράκ. (Μυριόφ.) Σαμοθρ.
Σάμ.: Τώρα θὰ γίνης γεροντοφ'τειὰ (θὰ γίνης νεώτερος,
θὰ ξαναγιώσης) Μυριόφ. 3) Μεταφ., ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ
ἡλικιωμένους γονεῖς Ἰμβρ. Συνών. βλ. εἰς λ. γεροντό-
σπερμα.

γεροντοφύτι τό, ἁμάρτ. γεροδοφύτι Σῦρ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὖσ. *φύτιν.

Κλήμα ἀμπέλου προελθὸν ἐκ καταβολάδος ἄλλου κλήμα-
τος παλαιότερου.

γεροντόχοιρος ὁ, ἁμάρτ. ἑροδόχοιρος Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὖσ. χοῖρος.

1) Χοῖρος μεγάλης ἡλικίας. 2) Μεταφ., ἄνθρωπος ἀγροῖ-
κος καὶ ἄξεστος: Μουρέ, μὰ εἶδα τὸν ἦθελες εὐτό δὸν
'εροδόχοιρο;

γεροντοχροινιάζω ἁμάρτ. γιρουντοχροινιάζω Στε-
ρελλ. (Φθιώτ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ ρ. χροινιάζω.

Φθάνω εἰς πολὺ γεροντικὴν ἡλικίαν, ζῶ πολλὰ ἔτη:
Νὰ ζήης νὰ γιρουντοχροινιάης (εὐχὴ εἰς νεόνυμφον).

γεροντοχτικὸ τό, κοιν. γεροδοχτικὸ Ἀντίπαξ.
'Ερεικ. Κέρκ. Μαθρ. Ὁθων. Παξ. γεροντόχτικο Κωνπλ.
Πελοπν. (Μεσσην. Πάτρ.) γεροδόχτικο Κεφαλλ. Σῦρ. 'ερο-
δόχτικο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὖσ. χτικιό.

1) Φυματίωσις τῆς γεροντικῆς ἡλικίας ἐνθ' ἄν.: Ὁ Στε-
φανῆς πέθανε 'πὸ γεροδοχτικὸ Ἐρεικ. Πέθανε ὁ ξάδερφος
τοῦ κύρη της 'πὸ γεροδόχτικο (τοῦ κύρη της = τοῦ πατέρα
της) Ὁθων. Πέθαν' ἡ καλή της 'πὸ γεροδόχτικο (ἡ καλή
της = ἡ γιαιγιά της) Μαθρ. Μουρέ, τώρα 'εροδόχτικό
'καμε ὁ κακόμοιρος Ἀπύρανθ. Θὰ κάμω 'εροδόχτικο μὲ
τὰ καμώματα 'φτὰ βοὺ κάνεις αὐτόθι. 2) Ἡ ἐπὶ πολλὰ
ἔτη διαρκοῦσα φυματίωσις. Συνών. βλ. εἰς λ. γεροντο-
τήχτικας.

γεροντωπαίνω ἁμάρτ. γιρουντουπαίνω Στερελλ.
(Αἰτωλ.) γιρουντουπιάινω Στερελλ. (Τριχων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γεροντωπός.

Παρουσιάζω ἐκδηλὰ σημεῖα γήρατος, ἔχω γεροντικὴν
ἐμφάνισιν ἐνθ' ἄν.: Γιρουντουπαίν'νι κὶ τὰ δέντρα Αἰτωλ.

γεροντωπός ἐπίθ. Ἦπ. — Γ.Βλαχογιάνν., Λόγοι καὶ
ἀντίλ., 147, Τὰ παληκάρ., 80 — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. 255.
Δημητρ. γεροδωπός Ἀστυπ. Κρήτ. γιρουντουπός Ἀλόνν.
Εὐβ. (Μετόχ. Στρόπον.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Σκόπ. Στερελλ.
(Αἰτωλ. Τριχων. Φθιώτ.) γεροντζωπός Πελοπν. (Βούρ-
βουρ. Λακεδ.) γεραντζωπὸ Τσακων. (Πραστ. κ.ά.) γε-
ροντωπός Πάρ. (Λεῦκ.) — Σ.Δάφν., Ν.Ἑστ. 18 (1935),
1048 — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. γεροδωπός Ἀνδρ.
Θήρ. Κεφαλλ. Κύθν. Πάρ. (Λεῦκ. κ.ά.) γεροντζωπός
Πελοπν. (Καλάμ.) ἑρονδωπός Κάρπ. (Ἑλυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ωπός.
Πβ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 456, Ζ.Γαβαλά, Ἀθηνᾶ 45 (1933),
200 κεξ. Ὁ τύπ. γεροντωπός ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλο-
γίαν πρὸς τὸ συνών. γεροντονιός.

1) Ἐπὶ ἀνθρώπων ἡ ζῳών, ὁ ἔχων ἡλικίαν προκεχωρη-
μένην καὶ ἐμφάνισιν μᾶλλον γεροντικὴν, ὁ ἀποκλίνων πρὸς
τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν μὲ καταφανῆ τὰ σημεῖα τοῦ γήρατος
ἐνθ' ἄν.: Ἡδρεν ἓνα γεροδωπὸ πού ἦταν βαρβέρης Ἀστυπ.
Μωρ' αὐτὴ ἡ Μαριὼ εἶναι γεροδωπιὰ Πάρ. (Λεῦκ.) Πῆε
κ' ἐπῆρε νιὰ κοντὴ καὶ γεροντζωπὴ Πελοπν. (Βούρβουρ.)
Κυρ-νωματάρχα, μὲ τίς γυναικες θὰ τὰ βάλωμε, εἶπε ἓνας
χωροφύλακας, ὁ πῖο γεροντωπός Γ.Βλαχογιάνν., Τὰ παλη-
κάρ., ἐνθ' ἄν. Ἐμοιαζε κοινὸς διαβάτης, ἄνθρωπος γερον-
τωπός, τριμμένος, ψαρογένης, ἀνάμαλλος Γ.Βλαχογιάνν.,
Λόγοι καὶ ἀντίλογ. ἐνθ' ἄν. Ἦταν ἓνας κύριος γεροντωπός,
μὲ τὴν ἀδερφή του Σ.Δάφν., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ὡς πρέπουσιν πάντῳ ἔς τὰ ἑνδρά τοῦ Μάη τὰ πονλ-λάκια,
πρέπουσι κ' οἱ ἑρονδωποὶ μὲ τὰ παλληκαράκια

Κάρπ. (Ἑλυμπ.) 2) Ἐπὶ δένδρων, ὁ παρουσιάζων ἐκδηλὰ
σημεῖα γεροντικῆς ἐξαντλήσεως, ὅπως ξηρὰ τμήματα κορ-
μοῦ, ριζῶν, κλάδων, βλάστησιν ἀσθενικὴν κλπ. Εὐβ. (Μετόχ.
Στρόπον) Πελοπν. (Λακεδ. Καλάμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Τριχων. Φθιώτ.) Τσακων. (Πραστ. κ.ά.) Ἐκουφα ἓνα
γιρουντουπὸ πουργάρ' Στρόπον. Διαλέου τὰ πῖο γιρουν-
τουπὰ ἔλατα καὶ ἀφίνου τὰ νιώματα (= τὰ νεώτερα) αὐτόθι.
Οἱ πῖο γιρουντουπές ἀριές κἀν'νε τ' βιὸ καλὴ φουτιὰ
(ἀριά = δρυς ἢ ἀρία) Μετόχ. Ἐπισ' ἓνας γιρουντουπός
ἔλατους κ' ἔφκειασα εἴκοσ' φουρτώματα ξύλα Αἰτωλ. Βρῆ-
κα ἓνα γεροντζωπὸ ξύλο ἐλιᾶς καὶ θὰ φκειάσω μιὰ καλὴ
κλίτσα Λακεδ. Ὁ κορμὸ τῶρ ἐλία ἐνι γεραντζωπὸ (ὁ
κορμὸς τῆς ἐλιᾶς εἶναι γηρασμένος) Πραστ. Ὁ 'νι ποῖντα
ἔγκι τὸ κᾶλι γιὰ ἔρατθε, ἐνι γεραντζωπὸ τθαὶ θὰ κατθουθῇ
(δὲν κάνει αὐτὸ τὸ ξύλο γιὰ ἀλέτρι, εἶναι γεροντωπὸ καὶ
θὰ σπάσῃ) αὐτόθι. 3) Ἐπὶ λίθου, ὁ πολὺ σκληρὸς πωρόλι-
θος καὶ ὡς ἐκ τούτου κατάλληλος δι' οἰκοδομικὴν Τσακων.

γεροντωσός ἐπίθ. Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ωσός.
Γεροντωπός 2, ὁ βλ.

γεροντωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ωτός.
Ὁ σχεδὸν γέρον.

γερονύφη ἡ, Πελοπν. (Κλειτορ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὖσ. νύφη.

Γυνὴ ὑπανδρευομένη εἰς μεγάλην, γεροντικὴν ἡλικίαν:
Τῇ γερονύφῃ τῇ στολίζουσε οἱ συγγένιστές της καὶ τὴν
πηγαίνουν ἔς τὸ γαμπρὸ μὲ μεγάλην παράτα.

γεροξεκούτης ὁ, πολλαχ. γεροκικουτ'ς Ἦπ. (Πλατα-
νοῦς.) γιρουξικουτ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ. Κολάκ. Ὑπάτ.)

